

583.

N o w e l a

z dnia 28 lipca 1922 r.

zmieniająca niektóre postanowienia ustawy emerytalnej funkcjonariuszów państwowych z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466).

Art. 1. W art. 7 powołanej ustawy w punkcie d) skreśla się wyrazy: „w ciągu roku” i zastępuje się wyrazami: „w ciągu pół roku”.

Art. 2. Art. 8 teŝe ustawy otrzymuje brzmienie następujace:

„Przeniesienia funkcjonariuszów państwowych na emeryturę zarządza z reguły ta władza, która powołana jest do ich mianowania. Ta sama władza może upoważnić podległe sobie bezpośrednio władze do przenoszenia na emeryturę pewnych kategorii funkcjonariuszów, których mianowanie jest zastrzeżone kompetencji władzy przełożonej”.

Art. 3. W art. 20 ustęp ostatni teŝe ustawy otrzymuje brzmienie następujace:

„Jeżeli emeryt obejmie jakiegokolwiek czynności w służbie państwowej za wynagrodzeniem, może pobierać tylko taką część uposażenia emerytalnego, która wraz z tem wynagrodzeniem nie przewyższa uposażenia, przywiązanego do stanowiska, piastowanego ostatnio przez emeryta w służbie czynnej”.

Art. 4. W art. 24 teŝe ustawy skreśla się ustęp ostatni.

Art. 5. Art. 35 teŝe ustawy otrzymuje brzmienie następujace:

„Prawo do pobierania pensji wdowiej lub sieroczej zawieszają się w wypadkach:

- przebywania bez zezwolenia Ministra Skarbu dłużej niż pół roku poza granicami Państwa—na czas takiego pobytu zagranicą;
- utrąty obywatelstwa polskiego—do chwili ponownego odzyskania;
- na czas pobierania zaopatrzenia z tytułu śmierci męża, względnie ojca, na zasadzie innych ustaw, o ile świadczenia te płyną ze Skarbu Państwa i przewyższają pensję wdową lub sierocą.

Jeżeli sierota zajmuje jakiegokolwiek stanowisko w służbie państwowej, do którego przywiązane jest stałe roczne uposażenie wstrzymuje się pensję sierocą, o ile uposażenie to jest wyższe od przyznanego zaopatrzenia sierocemu.

Prawo do pobierania pensji sieroczej zawieszają się również na czas uwzględnienia sieroty przy wymerzaniu dodatku drożyznianego do płacy zasadniczej funkcjonariusza państwowego (matki, ojczyma, wujem)“.

Art. 6. Art. 36 teŝe ustawy otrzymuje brzmienie następujace:

„Wdowa po funkcjonariuszu państwowym, która z tytułu zajmowania stanowiska w służbie państwowej nabyła praw emerytalnych, pobiera obok uposażenia emerytalnego także pensję wdową”.

Art. 7. W art. 38 teŝe ustawy ustęp 1 otrzymuje brzmienie następujace:

„Wdowie po funkcjonariuszu państwowym, zmarłym w czynnej służbie, albo na emeryturze, należy się niezależnie od zaopatrzenia, przewidzianego w art. 23 i 37, pośmiertne w wysokości trzymiesięcznego pełnego uposażenia w służbie czynnej lub na emeryturze, pobieranego ostatnio przez zmarłego, o ile w chwili jego śmierci żyła z nim w wspólności małżeńskiej”.

Art. 8. W art. 40 teŝe ustawy dodaje się ustęp drugi:

„Postanowienie powyższe nie dotyczy zapowiedzi i zajęć z tytułu alimentów i należności Skarbu Państwa, wynikłej w związku ze służbą. Wysokość zapowiedzenia, względnie zajęcia, nie może przewyższać 1/6 uposażenia emerytalnego”.

Art. 9. Do art. 41 dodaje się ustęp następujacy: „Przepis powyższy winien być stosowany również do księży emerytów”.

Wprowadza się art. 41a w brzmieniu następujacyem:

„Funkcjonariusz państwowy przy przeniesieniu na emeryturę ma prawo do zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia się z rodziną do przyszłego miejsca zamieszkania na warunkach, przysługujących funkcjonariuszom państwowym w czynnej służbie przy przesiedleniach służbowych. Z prawa tego winien on skorzystać w ciągu jednego roku od dnia przeniesienia go na emeryturę.

Prawo to przysługuje również wdowie i sierotom po funkcjonariuszu państwowym, zmarłym w czynnej służbie; z prawa tego winny one skorzystać w ciągu jednego roku od śmierci męża, względnie ojca”.

Art. 10. W art. 43 teŝe ustawy skreśla się wyrazy: „o ile posiadają obywatelstwo polskie” i na to miejsce wstawia się wyrazy: „o ile są obywatelami polskimi w myśl art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44), jak również o ile uznani zostali w myśl art. 3 teŝe ustawy za obywateli Państwa Polskiego”.

Do art. 43 dodaje się nowy ustęp 3 w brzmieniu następujacyem:

„Emerytowanym urzędników b. galicyjskiego wydziału krajowego należy traktować na równi z emerytowanymi urzędnikami Państwa Polskiego”.

Art. 11. Do ustępu 4 art. 44 dodaje się następujace słowa:

„z wyjątkiem urzędników b. galicyjskiego wydziału krajowego, do których ma być zastosowane postanowienie art. 42”.

Art. 12. W art. 47 teŝe ustawy skreśla się wyrazy: „i zmarli przed upływem lat pięciu”.

Art. 13. Art. 48 teŝe ustawy skreśla się.

Art. 14. W art. 49 teŝe ustawy skreśla się w ust. 2 lit. a) wyrazy: „ustęp 1”.

Art. 15. W art. 52 teŝe ustawy dodaje się po wyrazach: „art. 40” wyrazy: „ustęp 1”.

Art. 16. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezydentowi Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, wypływające jednak z niej zmiany w ustawie emerytalnej funkcjonariuszów państwowych

z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466)
obowiązują od dnia 1 października 1921 r.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

J. Nowak

Minister Skarbu:

Jastrzębski
